

Международное право

CZU 342.9.341

STANDARDE EUROPENE PRIVIND PROTECȚIA DATELOR CU CARACTER PERSONAL

Daniel CRISTEA,
Ministerul Afacerilor Interne, România,
doctorand în cadrul Universității de Stat din Moldova
Școala Doctorală „Științe juridice”

REZUMAT

„Idea de ordine universală ce guvernează pe toți oamenii și ideea drepturilor inalienabile ale individului, ce constituie o permanență a naturii umane în orice loc și în orice timp”[1, p.161], a făcut ca protecția persoanelor în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal să fie un drept fundamental al cetățenilor din țările membre ale Uniunii Europene (UE) și nu numai. Astfel spus, art. 8 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a UE și art. 16 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea UE, prevăd dreptul oricărei persoane la protecția datelor cu caracter personal care o privesc.

Regulamentul general al UE 679/2016 privind protecția datelor și Directiva 680/2016 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului, oferă astfel un cadru legal actualizat, bazat pe responsabilitatea pentru protecția datelor în Europa. Acestea urmăresc crearea unui cadru unitar privind protecția datelor cu caracter personal a cetățenilor UE oferindu-le mai multe drepturi și facilități de control decât au avut asupra propriilor date și, prin urmare, mai multe obligații și responsabilități pentru organizațiile care gestionează datele, legate în principal de protejarea drepturilor persoanelor vizate și confidențialitatea datelor persoanelor vizate.

Cuvinte cheie: date cu caracter personal, standarde internaționale, protecție, responsabilitate, garantare confidențialitate.

EUROPEAN STANDARDS ON THE PROTECTION OF PERSONAL DATA

Daniel CRISTEA,
PhD student at the State University of Moldova
Doctoral School "Legal Sciences"

SUMMARY

„The universal idea of order that governs all people and the idea of inalienable rights of the individual, which constitutes a permanent human nature at any time and at any time”[1, p.161], made the protection of persons with regard to the processing of personal data be a fundamental right of citizens in European Union (EU) member states and not only. As said, Article 8(1) of the Charter of Fundamental Rights of the EU and Article 16(1) of the Treaty on Functioning of the EU, I shall provide the right of any person to the protection of personal data relating to it.

EU General Regulation 679/2016 on data protection and Directive 680/2016 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016 on the protection of individuals with regard to the processing of personal data by the competent authorities for the purpose of prevention, detection, investigation or prosecution of criminal offenses or the enforcement of penalties and on the free movement of such data and repealing Council Framework Decision 2008/977 / JHA, thus provides an updated legal framework based on the responsibility for data protection in Europe. They aim to create a unitary framework for the protection of personal data of EU citizens by giving them more rights and control facilities than they had over their own data and, therefore, more obligations and responsibilities for data management organizations, linked in mainly by protecting the rights of data subjects and the confidentiality of data subjects.

Key words: personal data, international standards, protection, responsibility, confidentiality guarantee.

Problema. Multe conflicte care au marcat istoria pe continentul european au oferit motivația necesară pentru a elimina prejudecățile și pentru a depăși particularitățile, noi gândindu-ne doar la aplicarea legislației de protecție a datelor cu caracter personal. Voința politică care a creat legislația de protecție a datelor cu caracter personal a produs constrângeri funcționale care trebuiesc depășite, au mobilizat o mulțime de inteligență și ingeniozitate și au generat în același timp o rețea tot mai densă de interdependențe. Datorită acestui aspect se impune această cercetare științifică care trebuie cunoscută.

Actualitatea temei de cercetare. Este dată tocmai de această nouă legislație a UE care se aplică statelor membre și nu numai, respectiv Regulamentul general al UE 679/2016 privind protecția datelor și Directiva 680/2016 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date, legislație care trebuie dezbătută în vederea cunoașterii și aprofundării și din prisma standardelor europene.

Scopul și sarcinile cercetării. Cercetarea științifică a avut ca scop și a urmărit de a se căpăta noi cunoștințe asupra standardelor europene privind protecția datelor cu caracter personal. Cât privesc sarcinile cercetării, dimensiunea analizei trece în urmărirea scopului acestei elaborări în vederea particularităților de înțelegere a aplicării în timp și a regulilor care trebuie să se aplice cu privire la legislația de protecție a datelor cu caracter personal.

Metodele aplicate și materialele folosite. Ca și metode și materiale folosite la elaborarea cercetării științifice, metoda istorică a standardelor europene privind protecția datelor cu caracter personal este cea mai importantă din prisma înțelegerii, urmată de analiza de conținut prin exemplul jurisprudenței CJUE în nevoia valorificării necesității de respectare și aplicare a legislației de protecție a datelor cu caracter personal. De asemenea, s-a procedat la o metodă analitică a cadrului legislativ european cu privire la analiza istorică a protecției datelor cu caracter personal dar și metoda dezvoltării sociologice concrete tocmai datorită faptului că problemele privind protecția datelor cu caracter personal nu sunt clar stabilite și aplicate în societate conform legislației actuale de protecție a datelor cu caracter personal.

Rezultatele obținute și dezbateri. Europa se bucură de unul dintre cele mai eficiente sisteme în acest domeniu, care se bazează pe Convenția 108 a Consiliului European, pe instrumentele Uniunii

Europene (UE), precum și pe jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO), cât și cea a Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE). Statele membre la Consiliul European (CoE) au obligația internațională de a respecta Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO), din 4 noiembrie 1950. Toate statele membre ale Consiliului European au integrat în legislația lor națională prevederile Convenției, fapt care le și obligă să acționeze în conformitate cu dispozițiile ei. [2, p. 228] Logica este cea a drepturilor omului, care explică de ce începe cu demnitate și se adresează aspectelor concrete ale cetățeniei și exercitării justiției doar ca o ultimă soluție. CEDO garantează dreptul la respectarea vieții private iar articolul 8 protejează dreptul la protecția datelor cu caracter personal. Art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale a fost adoptată la Roma la 4 noiembrie 1950 de către statele membre ale Consiliului European și intrată în vigoare la 3 septembrie 1953. Cu toate acestea, respectarea statului de drept este și a fost condiția prealabilă pentru protejarea tuturor valorilor fundamentale.

În prezent, Uniunea Europeană are ca organism însărcinat cu aplicarea GDPR-ului începând cu data de 25 mai 2018, la nivelul statelor membre, de protecție a datelor cu caracter personal, *Comitetul European pentru Protecția Datelor* (CEPD).

Ca rol, CEPD contribuie la asigurarea aplicării consecvente a normelor privind protecția datelor cu caracter personal în întreaga Uniune Europeană și promovează cooperarea dintre autoritățile UE pentru protecția datelor iar ca importanță deosebită oferă recomandări, bune practici, inclusiv ghiduri pentru a clarifica legislația; consilierea Comisiei Europene pe orice temă legată de protecția datelor cu caracter personal și cu privire la orice nouă legislație propusă la nivelul Uniunii Europene; adoptă constatări privind coerența în cazuri transfrontaliere legate de protecția datelor; promovează cooperarea și schimbul eficient de informații și de bune practici între autoritățile naționale de supraveghere [3].

În relațiile internaționale bilaterale sau multilaterale, statele lumii au desfășurat activități de cooperare într-o varietate de domenii, concentrându-se pe domeniile economic, cultural, de mediu, politic, militar și juridic. Progresul științific și tehnic din ultimii ani și extinderea procesului de democratizare în mai multe state, a creat posibilitatea mișcării ușoare a persoanelor și bunurilor dintr-un stat în altul sau de la un continent la altul iar efectul benefic indiscutabil pentru întreaga lume în ceea ce privește dezvoltarea economică a creat unele avantaje pentru proliferarea globală a criminalității. Pericolul tot mai mare cauzat

de creșterea criminalității transfrontaliere, necesitatea de a preveni și combate mai eficient într-un cadru organizat la nivel global, a dus la adoptarea unor instrumente zonale, regionale și globale internaționale care să unifice eforturile statelor mondiale, cum ar fi tratatele internaționale care permit autorităților judiciare să coopereze în investigațiile și anchetele lor asupra persoanelor fizice sau juridice pentru încălcarea dreptului penal. În doctrina românească recentă, s-a afirmat că o imagine de ansamblu asupra formelor de manifestare a criminalității internaționale evidențiază în primul rând diversitatea metodelor de acțiune, a organizării și logisticii, adesea perfecționate ale celor implicați în astfel de evenimente. În acest context deosebit de complex, a continuat pe de o parte, prin creșterea fără precedent a criminalității de tot felul, în special a terorismului, iar pe de altă parte, cu necesitatea îmbunătățirii cooperării judiciare internaționale în materie penală pentru a reduce efectele criminalității transfrontaliere, una dintre priorități stabilit de Uniunea Europeană urma să dezvolte o zonă de libertate de securitate și justiție pe teritoriul său. Desigur, acest lucru nu poate fi realizat fără protecția datelor personale ale persoanelor implicate în procedurile de cooperare acoperite. În acest scop, Directiva UE din 2006 nu numai că a respectat aceste norme, dar mai mult în 2008, Uniunea Europeană a emis o decizie-cadru privind protecția datelor cu caracter personal pentru a se asigura că datele personale utilizate în activitatea de cooperare polițienească și judiciară în materie penală sunt protejate. Așa cum se afirmă în doctrină și în preambulul mai multor instrumente legale care reglementează dispozițiile privind cooperarea judiciară internațională în materie penală adoptată la nivelul UE, realizarea acestui deziderat este condiționată de respectarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a altor decizii ale autorităților judiciare. De altfel, acest principiu ar trebui să devină piatra de temelie a cooperării judiciare în materie civilă și penală în cadrul Uniunii Europene, deoarece recunoașterea reciprocă sporită completată de aproximarea necesară a legislației ar facilita cooperarea între autoritățile competente în vederea respectării protecției datelor cu caracter personal.

Concluzii, opinii critice și propuneri de „*lege ferenda*” [4, p. 85]. Examinarea instrumentului juridic european care reglementează dreptul la informații în procedurile penale, ne oferă oportunitatea de a face opinii critice împotriva modului de reglementare conceput de legiuitorul european și a propunerilor de lege ferenda, conceput pentru a ajuta la îmbunătățirea sistemului legislativ european din acest domeniu deosebit de sensibil. O primă observație critică pe care o formulăm privește opțiunea legiuitorului european

de a adopta mai multe acte legislative care guvernează drepturile fundamentale ale persoanei, suspectate sau acuzate de comiterea unei infracțiuni pe teritoriul unui alt stat decât cel al naționalității sale sau al altor drepturi de o persoană arestată pentru o infracțiune într-un alt stat membru. Considerăm aici Rezoluția Consiliului din 30 noiembrie 2009, privind Foaia de parcurs pentru consolidarea drepturilor procedurale ale persoanelor suspectate sau acuzate în procedurile penale, pentru care a stabilit adoptarea treptată a cinci măsuri: dreptul la traducere și interpretare, dreptul la informații despre drepturi și despre acuzații, dreptul la consultanță juridică și asistență juridică, dreptul de a comunica cu rudele, angajatorii și autoritățile consulare și garanții speciale pentru persoanele suspectate sau acuzate vulnerabile. Această foaie de parcurs a fost adoptată de Uniunea Europeană pentru a se asigura că aceste drepturi ale persoanelor care comit infracțiuni pe teritoriile statelor membre, altele decât cele ale cărora sunt cetățeni, au ca scop ca aceste persoane să se bucure de aceleași drepturi ca și resortisanții a fiecărui stat membru. O astfel de abordare va stabili promovarea a cinci acte legislative, fiecare dintre acestea urmând să asigure apărarea unor drepturi procedurale. Ca o propunere de lege ferenda, considerăm că ar fi fost mai util dacă legiuitorul european ar fi adoptat un singur act legislativ care ar include dispoziții privind executarea celor cinci categorii de drepturi procedurale menționate expres în cele cinci măsuri dar și aplicarea protecției datelor cu caracter personal în acest act legislativ. O astfel de abordare nu este lipsită de interes nici după adoptarea celor cinci legi care, practic, ar duce la încetarea lor și adoptarea unei singure legi care ar include dispoziții clare pentru toate categoriile de drepturi procedurale. O a doua remarcă critică privește modul în care legiuitorul european a oferit respectarea drepturilor speciale, printre care și protecția datelor cu caracter personal, pentru persoanele arestate în baza unui mandat european de arestare. Ar trebui să menționăm că în actul legislativ-cadru (Decizia-cadru 2002/544/JAI) sunt prevăzute în mod expres proceduri care trebuie urmate, considerând că emiterea și executarea unui mandat de arestare european se poate întâmpla atât pentru urmărire penală, cât și pentru desfășurarea procesului sau executării silite a unei sancțiuni de drept penal sau privarea de libertate, în cadrul căruia se desfășoară și se folosesc date cu caracter personal. Apreciem că nu a fost obligat să furnizeze o notă cu privire la drepturi, întrucât, oricum, persoana este asistată de un avocat în cursul procedurilor de recunoaștere și executare în orice stat membru unde va urmări și respectarea protejării datelor cu caracter personal. Chiar și în aceste condiții, preocupările

legiuitorului european de a stabili o legislație coerentă cu privire la drepturile persoanelor suspectate, acuzate sau arestate ar trebui apreciate, întrucât stabilește în statele membre o singură procedură care trebuie îndeplinită. Ca o concluzie generală, considerăm că, în acest moment, acest act legislativ este util, adoptarea acestuia este necesară, cu excepția faptului că într-un viitor nu prea îndepărtat este necesară adoptarea unei singure legi care să conțină dispoziții cu privire la toate drepturile persoanei suspect, acuzat sau arestat într-un alt stat membru, fiind subiect de inițiative în ceea ce privește utilizarea IT în procesul penal și capacitatea de protecție a datelor. Din motive de eficiență, acest subiect a fost împărțit pe două rapoarte speciale. Acest document se concentrează pe protecția datelor, inclusiv păstrarea datelor, în timp ce un raport separat se va concentra asupra inițiativelor privind utilizarea IT în procedura penală. Cu toate acestea, nu trebuie negat faptul că există o conexiune puternică și chiar o suprapunere între domeniile de protecție a datelor și IT în materie penală.

Nu putem trece fără a aminti propunerea Comisiei Europene încă din ianuarie 2012 cu privire la un pachet de reformă în domeniul protecției datelor, menționând că normele de la acea dată cu privire la protecția datelor trebuiau modernizate datorită evoluțiilor tehnologice rapide și a globalizării, [2, p. 232] propunând înlocuirea Directivei de la acea dată cu o nouă Directivă [2, p. 232] care să prevadă protecția datelor în domeniile cooperării polițienești și judiciare în materie penală [2, p. 232], lucru care s-a și implementat datorită necesității, prin adoptarea Directivei UE 680/2016 al Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date.

Când se vorbește despre Europa și inițiativele europene, aceasta depășește Uniunea Europeană (UE) și include și Consiliul Europei. Concentrându-se pe protecția datelor, Consiliul Europei a adoptat instrumentul juridic cheie în acest domeniu: Convenția din 1981 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea automată a datelor cu caracter personal (Convenția privind protecția datelor) nr. 108. Domeniul său de aplicare cuprinde toate prelucrările automate de date cu caracter personal, inclusiv prelucrarea în scopul unei cercetări sau proceduri penale. Toate statele membre ale UE au ratificat această convenție care are în total 46 de ratificări. Protocolul adițional din 2001 la Convenția privind protecția datelor, care are 34 de ratificări,

nu a fost ratificat de toate statele membre ale UE. Pe lângă aceste instrumente juridice obligatorii cea mai importantă pentru procedura penală este Recomandarea CoE Nr. R (87) 15 a Comitetului Miniștrilor ai statelor membre care reglementează utilizarea datelor cu caracter personal în sectorul poliției [5]. Recomandarea a câștigat importanță datorită faptului că a fost aprobată în mod explicit în instrumente juridice obligatorii care acoperă cooperarea polițienească și schimbul de informații.

La nivelul UE, standardele prevăzute în Convenția privind protecția datelor au fost puse în aplicare în instrumente juridice separate. Instrumentul juridic cheie relevant pentru procedura penală este Decizia-cadru din 2008 privind protecția datelor în materie penală. Este important de menționat că această decizie-cadru are un scop parțial. Chiar dacă propunerea inițială a Comisiei a fost scrisă pentru a include colectarea de date interne, precum și colectarea transfrontalieră de date între autoritățile statelor membre, discuțiile din Consiliu au dus în cele din urmă la o decizie-cadru care era aplicabilă numai procesării datelor cu caracter personal. În 2005, Directiva privind păstrarea datelor a fost adoptată obligând furnizorii de telecomunicații să stocheze anumite date cu caracter personal în scopul investigațiilor și procedurilor penale. Chiar dacă această directivă este destul de controversată din cauza perioadelor de timp în care datele cu caracter personal pot fi stocate și din lipsa lor de necesitate și proporționalitate în scopul unei investigații sau proceduri penale, este totuși un instrument juridic obligatoriu al UE care reglementează aspectele de protecție a datelor și care ar trebui inclus într-un raport.

Instrumentele legale ale UE și ale CoE care acoperă principii și reguli privind protecția datelor în procedura penală erau insuficiente pentru a fi numite un sistem de justiție penală. Dar, literatura de specialitate menționează despre drepturile procedurale că operează la un alt nivel, stabilind reguli, metode și condiții prin care drepturile la protecția datelor personale sunt efectiv aplicate și protejate [6, p. 11]. Putem lua ca exemplu ca și regulă insuficientă, breșă care poate fi întâlnită deseori în cadrul autorităților care desfășoară activitatea de cercetare și desfășurare a procesului penal, **Cauza Curții de Justiție a Uniunii Europene privind sancționarea unui funcționar public condamnat la 6 luni cu suspendare pentru încălcarea GDPR.**

În fapt, un fost angajat în cadrul Departamentului de asistență și servicii sociale din Dorset a fost urmărit penal pentru accesarea dosarelor de asistență socială fără autorizație. Astfel, în urma unei anchete interne s-a constatat că doamna Shipsey a accesat în mod necorespunzător registrele de asistență socială

a patru persoane cunoscute de aceasta, fără să aibă o împuternicire în acest sens.

Michelle Shipsey s-a prezentat în fața Curții de Justiție și a recunoscut infracțiunea de obținere ilegală a datelor cu caracter personal, încălcând astfel art. 170 din Legea privind protecția datelor, fiind condamnată cu suspendare la 6 luni și la plata cheltuielilor de lire sterline 700 plus o suprataxă de 20 de lire sterline.

Hazel Padmore, șeful comisiei de investigare a declarat: „Deși nouă în această funcție, Doamna Michelle Shipsey a fost instruită atât în domeniul protecției datelor cât și în domeniul securității cibernetice și, prin urmare, era perfect conștientă de responsabilitățile pe care le avea față de păstrarea confidențialității persoanelor. Această condamnare trimite un mesaj clar, că vom lua măsuri ferme împotriva persoanelor care abuzează poziția de încredere.”

Concluzia CJUE: Carența unei culturi a responsabilității, în rândul angajaților, privind protecția datelor personale este un factor de risc. Acesta poate fi diminuat substanțial în urma instruirii angajaților cu privire la importanța protecției datelor în concordanță cu practicile generale și politicile specifice activității instituției. Responsabilizarea angajaților din perspectiva protecției datelor personale va aduce un plus de valoare instituției. Un angajat conștient și informat este un angajat vigilent și care acționează cu responsabilitate, riscurile unei erori umane scăzând, în același timp în care randamentul muncii crește. Mai mult, identificarea rapidă a eventualelor breșe de securitate și respectarea protocolului de răspuns la incidente va minimiza pierderile instituției. [7]

Ca și concluzie proprie în cadrul procesului penal, accesarea bazelor de date în cadrul căruia se obțin date cu caracter personal nu trebuie efectuată decât și doar pentru procesul penal, nu în interes personal, deci prin stabilirea de principii și reguli de utilizare a informațiilor referitoare la datele cu caracter personal.

Tratatul de la Lisabona

Intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona la 1 decembrie 2009 a introdus o nouă bază legislativă (art. 16 din TFUE) pentru o abordare modernizată și cuprinzătoare a protecției datelor și a liberei circulații a datelor cu caracter personal, care acoperă și cooperarea polițienească și judiciară în materie penală. De când Tratatul de la Lisabona a reunit trei piloni tradiționali ai structurii UE, art. 16 TFUE oferă acum o bază legală generală pentru protecția datelor. Noutatea este că acest articol nu recunoaște doar necesitatea normelor de protecție a datelor, ci crește și nivelul democrației în procesul de luare a deciziilor în acest domeniu, stabilind procedura legislativă obișnuită ca procedură legislativă care trebuie utilizată. Folosirea procedurii

legislative obișnuite înseamnă că Parlamentul European și Consiliul acționează la egalitate în calitate de co-legislatori și Parlamentului trebuie să i se ceară avizul înainte ca, Consiliul să adopte un act. O altă inovație a Tratatului de la Lisabona este rolul Curții de Justiție a Comunităților Europene (CoJ). Actele legislative adoptate după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și care aparțin domeniului cooperării judiciare și polițienești în materie penală pot fi, de asemenea, prezentate în fața CoJ. În plus, art. 6, alin. (2) din TFUE, introdus prin Tratatul de la Lisabona și art. 59 alin. (2) CEDO, constituie baza legală pentru aderarea UE la CEDO.

Reforma protecției datelor

Așa- numita reformă a cadrului legal de protecție a datelor din UE a fost inițiată în 2009 din trei motive. În primul rând, intrarea în vigoare menționată anterior a Tratatului de la Lisabona a stabilit noua bază legală generală a legislației privind protecția datelor. În al doilea rând, progresul tehnologic – în special utilizarea pe scară largă a Internetului – realizat de la adoptarea cadrului legal actual necesita o revizuire a legislației care reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal. În al treilea rând, Carta Drepturilor Fundamentale a UE a fost adoptată în 2009, oferind un drept autentic la protecția datelor, pe lângă dreptul la o viață privată. În ianuarie 2012, respectiv la 25 ianuarie 2012, au fost publicate două propuneri legislative : un regulament propus privind protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date care va înlocui Directiva 95/46 / CE, și o propunere de directivă privind protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, cercetării, depistării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau executării infracțiunilor sancțiuni și libera circulație a acestor date care vor înlocui decizia-cadru din 2008.

Directiva 95/46/CE a înființat un grup de lucru independent – cunoscut sub numele de Articolul 29 Grup de lucru pentru protecția datelor (în continuare: 29WP), din 25 mai 2018 denumit *Comitetul European pentru Protecția Datelor* (CEPD) – care publică periodic opinii cu privire la modul de interpretare a dispozițiilor directivei. În 2007 a fost publicat un aviz cu privire la modul de definire a conceptului de date cu caracter personal având în vedere Directiva 95/46 / CE și Directiva 2002/58 / CE privind confidențialitatea și comunicațiile electronice. Cu toate acestea, este clar că clarificările se aplică și definiției datelor cu caracter personal din Decizia-cadru din 2008. Caracteristicile cheie ale avizului 29WP sunt interpretarea oricărei informații, inclusiv informații obiective, precum și informații subiective, cum ar fi evaluări sau concluzii.

Formatul sau suportul informațiilor este irelevant. Cu această ocazie, 29WP a declarat că informațiile referitoare la o persoană, atunci când se referă la identitatea, caracteristicile sau comportamentul unei persoane, sunt folosite pentru a determina sau influența modul în care acea persoană este tratată sau evaluată. Partea cea mai dificilă a definiției este totuși înțelesul de persoană fizică identificată sau identificabilă. Comportamentul unic al unei persoane poate fi suficient pentru a identifica o persoană chiar și fără a cunoaște numele acesteia. Factorul determinant este capacitatea de a separa sau izola o persoană dintr-un grup bazat pe așa-numiții identificatori. Mărimea grupului – indiferent dacă este populația generală sau o clasă de elevi – este un factor semnificativ. Exemple de identificatori sunt incluși în definiția datelor cu caracter personal din Directiva 95/46/CE – numărul de identificare sau unul sau mai mulți factori specifici identității fizice, fiziologice, mentale, economice, culturale sau sociale a unei persoane. Definiția datelor cu caracter personal evoluează în acest fel odată cu evoluțiile tehnologice. Reformarea cadrului legal de protecție a datelor în UE a însemnat, de asemenea, revizuirea acestei definiții ca puncte de referință pentru identificarea datelor despre locația unei persoane, identificatorii online și genetici etc. În plus, definiția este restructurată prin împărțirea definiției datelor personale și a definiției persoanei vizate. Termenul persoanei vizate nu a fost definit anterior în instrumentele legale aplicabile.

Când datele cu caracter personal sunt definite ca orice informații referitoare la un subiect de date, termenul subiect de date este apoi definit ca o persoană fizică identificată sau o persoană fizică care poate fi identificată, direct sau indirect, prin mijloace care pot fi utilizate în mod rezonabil de către controlor sau de către orice altă persoană fizică sau juridică, în special prin referire la un număr de identificare, date despre locație, identificatori online sau la unul sau mai mulți factori specifici identității fizice, fiziologice, genetice, mentale, economice, culturale sau sociale ale respectivei persoane.

Este important de remarcat tehnica publicității comportamentale. Înregistrarea prin utilizarea cookie-urilor a comportamentului de navigare a unui utilizator de internet și crearea de reclame personalizate pe paginile pe care aceștia le vizitează, pe baza acestor informații, este o practică care a fost studiată și de 29WP datorită implicațiilor sale privind protecția datelor. Este posibil ca instituțiile care utilizează această practică să nu cunoască numele utilizatorului de internet, dar au adresa IP-ul computerului său și capacitatea de a identifica o persoană pe baza comportamentului său de navigare,

care este potrivit 29WP pentru a evidenția o persoană și a o identifica. În plus, aceste informații sunt utilizate pentru a influența comportamentul persoanei. Pe baza acestor factori, 29WP a concluzionat că utilizarea identificatorilor unici pentru publicitatea comportamentală poate avea ca rezultat prelucrarea datelor cu caracter personal.

Tehnologiile actuale au dezvoltat o memorie de neînchipuit și care este capabilă să rețină date începând de la momentul conceperii și până la momentul morții indivizilor, tehnologiile devenind astfel umbre digitale personale.

Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date, numit în continuare "Regulamentul General privind Protecția Datelor", "Regulamentul General" sau "GDPR" (acronimul englezesc), reprezintă legislația în vigoare la nivelul Uniunii Europene pe domeniul prelucrării și protecției datelor cu caracter personal.

Regulamentul este de o deosebită importanță deoarece dreptul la protecția datelor personale a devenit un drept fundamental iar datorită tehnologiei și sistemelor tot mai avansate prin care se prelucrează aceste date s-a susținut faptul că e nevoie de un nou cadru legislativ pentru acest domeniu denumit protecția datelor cu caracter personal.

Regulamentul General privind protecția datelor abrogă Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date.

Legiferarea acestuia a fost necesară deoarece Directiva 95/46/CE nu mai corespundea actualelor cerințe tehnologice antrenate de avansul informatic în majoritatea ariilor de activități și nu numai.

Regulamentul General are aplicabilitate directă în statele membre ale Uniunii Europene, acestea având obligativitatea respectării și implementării reglementărilor acestuia la nivel național.

Importanța acestuia este că modernizează reguli existente referitoare la protejarea drepturilor și libertăților fundamentale, dreptul persoanei fizice la protecția datelor cu caracter personal și garantarea prelucrării acestor date potrivit dreptului Uniunii, aplicat unitar în statele membre.

În gândirea logică, aplicarea legislației privind protecția datelor cu caracter personal „se face după anumite regulile, pe care le urmăm la început inconștienți, până când ajungem, treptat, prin experiențe și printr-o îndelungată aplicare la cunoașterea ei care

devin atât de familiare încât cu mare greutate le mai putem gândi *in abstracto*". [8, p. 64]

Preambulul Regulamentului precizează scopul său principal și anume adaptarea și actualizarea principiilor și a obiectivelor stabilite prin fostul cadrul legislativ, Directiva 95/46, ce rămân valabile sub o nouă formă legislativă datorită numeroaselor evoluții de ordin tehnologic. [9, p. 19]

Noutățile regulamentului se referă la domeniul de aplicare, uniformizarea regulilor ce sunt direct aplicabile în toate statele Uniunii, care trebuie să protejeze viața privată a persoanelor, să garanteze dreptul la protecția datelor personale pentru persoanele fizice a căror date sunt prelucrate, extinzând totodată garanții precum dreptul la informare ori consacrand altele noi ca și dreptul la portabilitatea datelor ori dreptul de a fi uitat dar instituind și o serie de garanții pentru protejarea în mediul online a acestor date. Acest text european prevede reguli noi pentru operatorii de date, încercându-se astfel o responsabilizare a acestora ca de exemplu, obligația de a numi un responsabil pentru protecția datelor la nivelul fiecărui operator de date, mai ales pentru operatorii de date ce fac parte din categoriile prevăzute de regulament. Cei care nu se încadrează la aceste categorii la care regulamentul face referire nu sunt obligați ci doar vizați de o recomandare de numire a unui asemenea responsabil. [9, p. 16]

Așadar, obiectivele Regulamentului și a Directivei 680/2016 în această materie stabilesc care sunt normele cu privire la acest domeniu asigurând, în același timp și protecția acestor date cu caracter personal prin stabilirea normelor respective.

În gândirea filozofică, apariția legislației de protecție a datelor cu caracter personal îl înțelegem că „este un *progres* determinat într-un mod cu precumpănire cantitativ. Privit prin această prismă, progresul înseamnă că în cursul dezvoltării, cunoștințele și aptitudinilor umane luate în ansamblu au sporit și că, totodată, aplicarea acestei legislații a devenit tot mai universală”. [10, p. 219]

Concluzii. Ca și concluzie menționez faptul că, protecția datelor cu caracter personal reprezintă o problemă reală în societate și asta din cauza mijloacelor tehnologice moderne de care dispunem și care se schimbă neglijent de repede. Folosim datele noastre personale din ce în ce mai mult pentru orice, neștiind dacă confidențialitatea acestora va fi respectată sau

nu. Aceste lucruri constituie drepturi fundamentale de care oamenii trebuie să dispună, acesta fiind și motivul pentru care s-a creat un cadru legislativ la nivel internațional pentru o protecție juridică a datelor cu caracter personal.

Referințe bibliografice:

1. Capcelea V. *Filozofia juridică. Introducere în istoria filozofiei juridice și în studiul principalelor domenii ale ei*, Editura Universul Juridic, București, 2019, 319 p.;
2. Lazari Ctin., Lazari Ctin. *Aspecte legislative privind protecția datelor cu caracter personal*, Revista științifico-practică, nr.2/2015 din cadrul Institutului de Relații Internaționale din Moldova, pag. scrise 226-246; (Disponibil și pe: <https://ibn.idsi.md>);
3. EDPB (European Data Protection Board), (Disponibil: [>edpb_ro](https://edpb.europa.eu)), [Accesat: 18.10.2019];
4. Săulescu L., Rădulețu S. *Dicționar de termeni și expresii juridice latine*, Editura C.H.Beck, București, 2011, 302 p.;
5. Recomandarea CoE Nr. R (87) 15 a Comitetului Miniștrilor ai statelor membre care reglementează utilizarea datelor cu caracter personal în sectorul poliției, (Disponibilă: [>...PDF](https://www.dataprotection.ro)), [Accesat:23.08.2021];
6. Zanfir G. *Protecția datelor personale. Drepturile persoanei vizate*, Editura C.H.Beck, București, 2015, P.11;
7. Cauza CJUE-un-functionar-public-condamnat-la-6-luni-cu-suspendare-pentru-incalcarea-gdpr, (Disponibil: <https://dpo-net.ro/>), [Accesat: 08.05.2020];
8. Kant Im., *Logik*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1985, 226 p.;
9. Alexe I., Banu C.M. *De la Directivă la Regulament în reglementarea protecției datelor cu caracter personal la nivelul Uniunii Europene*, pag. scrise 14-40, articol publicat în lucrarea Protecția datelor cu caracter personal, de Irina Alexe, Nicolae Dragoș Ploșteanu, Daniel-Mihail Șandru, Editura Universitară București, 2017, 278 p.;
10. Marcuse H. *Scrieri filozofice*, Editura Politică, București, 1977, 535 p.

INFORMATII DESPRE AUTOR

Daniel CRISTEA – Ministerul Afacerilor Interne, România, doctorand în cadrul Universității de Stat din Moldova, Școala Doctorală „Științe juridice”;

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Daniel CRISTEA – PhD student at the State University of Moldova, Doctoral School “Legal Sciences”; cristeadaniel415@gmail.com